

však i v nesprávném nebo pochybném rozhodnutí otázky skutkové nebo důkazní může spočívatí důvod ku podání zmateční stížnosti dle § 33 tr. ř. Stížnost dle § 33 tr. ř. nemůže směřovati proti skutkovému základu rozhodnutí, účelem jejím není dosažení správného výkonu trestního v konkrétním případě. Zmateční stížnost, o níž tu jde, vybočuje z těchto zákonem vytčených mezí. Pokud stížnost vytýká rozsudku soudu odvolacího, že jeho výrok o skutečích rozhodujících jest neúplným (§ 281 čís. 5 tr. ř.), není v právu, neboť o neúplnosti výroku vzhledem k obsahu důvodů rozsudku první stolice, soudem odvolacím plně převzatých, jak je generální prokuratura sama uvádí, nelze mluvit. Vytýkaná neúplnost týká se řízení, a není neúplností výroku. Vývody zmateční stížnosti nesou se nepokrytě za tím cílem, dovésti, že výpověď svědka Josefa C-a, o níž soud, označuje ji za naprosto věrohodnou, opírá přesvědčení o vině obžalovaného, není tak věrohodnou, jak soud za to má. Zdali výpověď svědecká jest věrohodná čili nic, jest čistě věci volného uvážení soudce (§ 258 tr. ř.). Rovněž tak jest pouze věci volné soudcovské úvahy, které důkazy pokládá soud za potřebné a které vzhledem k důkazům již provedeným nepokládá za nutné, jinými slovy, zda provedené důkazy jsou soudu postačitelny čili nic. Jest ovšem pravda, že nepřipuštění (neprovedení) nabídnutých důkazů může po případě zakládati zmatečnost dle § 281 čís. 4 tr. ř., avšak i tu jest věci volného uvažování stolice zrušovací (vzhledem k § 468 č. 2 tr. ř. stolice odvolací), zdali ty neb ony důkazy pro nabytí přesvědčení soudu jsou nutny čili nic; v tomto směru tedy i soud zrušovací (odvolací), zkoumaje a uvažuje, zdali a jaký vliv by důkazy prvou stolicí neprovedené mohly míti na přesvědčení soudcovo, obírá se otázkou skutkovou a důkazní. Tyto otázky jsou však, jak shora řečeno, z okruhu úvah a rozhodování při zmateční stížnosti na záštitu zákona vyloučeny, a neshledává proto soud zrušovací v tomto případě předpokladů, za nichž dle § 33 tr. ř. může býti vznesena stížnost na záštitu zákona.

Čís. 1032.

Automobily, jež mohou jeti větší rychlostí nežli 25 km za hodinu, dlužno čítati k předmětům, jejichž provoz se děje za zvláště nebezpečných okolností.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1922, Kr II 855/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 16. září 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem § 337 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce dovozuje stížnost, uplatňujíc důvody zmatečnosti čís. 9 a), b), správně jen 9 a) § 281 tr. ř., že zde není předpokladů pro odsouzení ani dle § 335 tr. zák., poněvadž prý není zjištěno, že se obžalovaný dopustil svým jednáním neb opomenutím zavinění, jaké tento § vyžaduje, ani dle § 337 tr. zák., jehož použití prý především předpokládá, by zde byly všeobecné podmínky trestnosti dle § 335 tr. zák. Nesprávný

výklad zákona shledává stížnost také v tom, že dle náhledu prvního soudu spodají pod trestní sankci § 337 tr. zák. pouze automobily, které mohou vyvinouti větší rychlost než 25 km za hodinu, kdežto při správném posouzení věci prý náleží všechny osobní automobily mezi vozidla, jejichž provoz se děje za zvláště nebezpečných okolností. Avšak nehledíc k tomu, že zmateční stížnost uplatňuje tuto námitku vlastně v neprospěch obžalovaného, což se přiči pojmu a povaze opravného prostředku, námitka sama není odůvodněna. Nelze sice souhlasiti s rozsudkem v tom, že automobily patří k předmětům, zvláště uvedeným v § 85 c) tr. zák., třeba se jednotlivým z nich velmi podobají, poněvadž čl. IV. uvoz. zák. k tr. zák. nedovoluje obdobného použití tohoto § na předměty, v něm neuvedené. Ovšem ale dlužno počítati automobily, pokud mohou jeti větší rychlostí než 25 km za hodinu, k předmětům, jejichž provoz se děje za zvláště nebezpečných okolností, ježto zákonodárství samo stojí na tomto stanovisku, jak vyplývá ze znění § 5 zákona o ručení autom. ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. a dějin jeho vzniku. Ve vládních předlohách k tomuto zákonu (čís. 2068 příloh k sten. prot. poslanecké sněmovny XVII. zasedání 1904, č. 2 příloh k sten. prot. panské sněmovny, XVII. zasedání 1907) i ve zprávách justičního výboru poslanecké sněmovny a vládní předloze čís. 2805 příloh k sten. prot. posl. sněm. XVII. zasedání 1907 (a panské sněmovny) čís. 21 příl. k sten. prot. XVIII. zasedání 1907) se zdůrazňuje, že zvláštní nebezpečnost nového vozidla, spojené s velmi rychlou jízdou, složitým zařízením o velké váze s motorem, jehož aparát a součástky jsou provedeny s ohledem na největší možnou úsporu místa, a při tom jsou dle své povahy tak citlivy, že snadno mohou selhati a vyvolati poruchy, nebezpečí, které jest tím větší, že se vozidlo pohybuje po volné silnici, nikoli po vyhrazených kolejích, a že nejrůznější poruchy stroje, brzdy, obručí atd. mohou způsobiti velké škody, vedou zákonodárce k tomu, by byl provoz automobilů, pokud jde o civilní ručení za škody, jeho provozem způsobené, upraven zákonem. Ze znění § 5 citovaného zákona a citovaných materiálů k němu jest patrné, že zákonodárce stojí na stanovisku, že provoz automobilů se děje za zvláště nebezpečných okolností, pokud nejde o výjimku, stanovenou v prvním odstavci § 5 cit. zákona, totiž o vozidla, která nemohou překročiti rychlost 25 km za hodinu. Jest tudíž výklad prvního soudu správný. Mimo to bylo v tomto případě zjištěno, že obžalovaný jel obcí O. s vozidlem, které mohlo vyvinouti rychlost až 60 km, nejen rychle, nýbrž i neopatrně, nedávaje výstražných znamení, a nedbaje povinností, uložených řidiči v §§ 45 a 48 nařízení ministerstva vnitra ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. První soud dokonce zjistil, že obžalovaný viděl, že Josef P. něco říkal hochům B-ovým, hrajícím si na pravém kraji silnice, a že potom větší z obou hochů přeběhl přes silnici. Mohl tedy obžalovaný počítati s tím, že i menší hoch poběží za starším svým druhem. Jeho zavinění spočívá v tom, že jel neopatrně a rychle, že nedával výstražných znamení a že nezmírnil jízdu, když pozoroval děti na silnici, ačkoliv jako zkušený šofér mohl předvídati, že svým jednáním ohrožuje jejich životy. Stížnost se ve skutečnosti omezuje na pouhé popírání zjištěného zavinění obžalovaného, jakož i okolností, že automobil mohl vyvinouti větší rychlost než 25 km — což rozsudek rovněž zjišťuje — a neprovádí tudíž z velké části materiálně právní důvod zmatečnosti dle zákona.